

Arrest

nr. 287 318 van 7 april 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 11 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 februari 2023.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 27 juni 2022 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Noord-Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Noord-Macedonië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het voeren van een algemeen betoog, het aangeven niet eens te zijn en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

2.1. Verzoeker spitst zijn betoog in zijn verzoekschrift vooreerst toe op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor het lijden van ernstige schade. De commissaris-generaal licht hierbij toe dat uit zijn schriftelijke verklaringen immers blijkt dat hij reeds op 1 augustus 2018 in België aankwam doch pas op 9 januari 2020, zijnde een jaar en vijf maanden na zijn aankomst in België, hier een verzoek om internationale bescherming indiende.

Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, benadrukt ook de Raad dat van een persoon die verklaart te vrezen voor zijn leven, zoals verzoeker, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk na aankomst in een ander land wendt tot de bevoegde autoriteiten en er om internationale bescherming verzoekt. Verzoekers houding, met name het laten verstrijken van een termijn van een jaar en vijf maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Door thans uiteen te zetten dat hij zich veilig voelde toen hij eenmaal op het Belgisch grondgebied was aangekomen en hij hier een gezin heeft gesticht, slaagt verzoeker er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding. Een gevoel van veiligheid vormt immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Het stichten van een gezin kan in het licht van voormeld doel van het verzoek dan ook allerminst als een rechtvaardiging worden aangevoerd voor het laattijdig indienen ervan. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker tijdens een illegaal verblijf in België immers niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en dat dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees ondermijnt.

Waar verzoeker nog hekelt dat hij hierover niet werd ondervraagd en in dit licht verwijst naar artikel 17, § 2 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, stipt de Raad nog aan dat hij hoe dan ook thans in zijn verzoekschrift de kans kreeg en tevens greep om zijn grieven dienaangaande te formuleren, doch, zoals hoger vastgesteld, hij er niet in slaagt een ander licht te werpen op de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratief dossier.

2.2. De commissaris-generaal stelt vervolgens vast dat de door verzoeker aangehaalde problemen, met name de bedreigingen door de vader en broer van zijn voormalige vriendin A. U. omwille van zijn weigering om met haar te trouwen omdat hij een relatie met haar had gehad, geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Verzoeker beklemtoont in zijn verzoekschrift dat,

naar zijn mening, zijn vrees niet in twijfel wordt getrokken en hij betoogt dat deze wel degelijk berust op de criteria van het Verdrag van Genève.

Nog daargelaten de vraag of verzoeker een gegronde vrees koestert gebaseerd op zijn ras, nationaliteit en het behoren tot een etnische groep wegens zijn weigering, in strijd met de geldende gewoonteregels, om een vrouw te huwen met wie hij seksuele betrekkingen heeft gehad, zoals hij uiteenzet in zijn verzoekschrift, wijst de Raad erop dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Zelfs al maakt verzoeker een gegronde vrees aannemelijk, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker naar aanleiding van de bedreigingen die hij in Noord-Macedonië kende met de vader en de broer van zijn voormalige vriendin A. U. geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen – of bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker betoogt dat hij talrijke stappen heeft ondernomen om de bescherming van zijn nationale autoriteiten in te roepen, doch naar zijn mening tevergeefs, hij zet uiteen dat hij hierover talrijke details heeft gegeven en hij citeert uit zijn relaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker een verkeerde lezing geeft van de bestreden beslissing waar hij meermaals poneert dat de commissaris-generaal de door hem ondernomen stappen op geen enkele wijze in twijfel trekt. Uit de bestreden beslissing blijkt immers uitdrukkelijk dat de commissaris-generaal wel degelijk meent dat aan de politiekachten kan getwijfeld worden en hij motiveert in dit kader: “U slaagde er immers niet in van deze klachten documenten neer te leggen. Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u werkelijk op drie verschillende politiekantoren in verschillende regio's klacht zou hebben neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen die u ontving, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen. Uw verklaring dat u noch in Struga noch in Bit Pazar (Skopje) enig document werd overhandigd is een louter blote bewering die maar moeilijk gevolgd kan worden.” Verzoeker gaat hieraan met zijn betoog dan ook geheel voorbij en hij slaagt er niet in een aannemelijke uitleg te bieden voor het vastgestelde gebrek aan documenten.

Wat er ook van zij, de Raad benadrukt samen met de commissaris-generaal dat hoe dan ook het feit dat er geen direct gevolg zou zijn gegeven aan de politiekachten die verzoeker naar aanleiding van deze bedreigingen zou hebben ingediend, op zich niet voldoende is om te concluderen dat hij geen afdoende bescherming zou kunnen genieten. De commissaris-generaal verduidelijkt dit als volgt: “Niet alle meldingen van interpersoonlijke conflicten leidden namelijk tot een doorverwijzing naar het parket. De politie bewaart immers vaak meldingen om bij een latere escalatie van een situatie naar eerdere meldingen te kunnen verwijzen. Dit verklaart mogelijks ook het gedrag van de politie in Bit Pazar, Skopje.” en verzoeker slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen.

Betreffende de mogelijkheden opgesomd door de commissaris-generaal tot het indienen van een klacht voor elke burger wiens rechten door de politie werden geschonden in Noord-Macedonië bij een aantal instellingen en/of het parket, kan verzoeker het gebrek hieraan niet verschonen door in zijn verzoekschrift de kritiek te uiten dat redelijkerwijze van hem niet kan worden verwacht dat hij aantoonde dat hij zich rechtstreeks tot de diensten van het parket heeft gewend om een klacht in te dienen, die, zo beweert hij, niet bevoegd zijn om klachten in ontvangst te nemen, noch door te stellen dat de commissaris-generaal “eist” dat hij aantoonde dat hij een klacht tegen de politie heeft ingediend bij de Ombudsman of bij het “Comité van toezicht op de politie”.

Waar verzoeker thans de mening is toegedaan dat dergelijke klachten tegen de politie hem geenszins de bescherming van zijn nationale autoriteiten kunnen garanderen en dat een wachttijd van verscheidene maanden zou zijn vereist, steunt dit niet op zijn concrete ervaring of een concreet stuk betreffende zijn persoonlijke situatie aangezien hij heeft nagelaten een dergelijke klacht in te dienen. Hoe dan ook moet de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad voegt hieraan nog toe dat verzoeker evenmin een ander licht werpt op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers opmerking dat de familie van A. U. belangrijke politieke connecties heeft, evenmin kan weerhouden worden als een obstakel om nationale bescherming te bekomen en hij trouwens naliet deze 'belangrijke politieke connecties' verder te verduidelijken of te concretiseren hetgeen het niveau van een blote bewering dan ook niet overstijgt.

Verzoeker uit voorts algemene kritiek, doch hij kan zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog onder meer betreffende de aanwezigheid van corruptie waaraan de politiediensten onderhevig zouden zijn. De Raad wijst er hierbij tevens op dat het citeren uit algemene verslagen in zijn verzoekschrift en/of het voegen van verslagen als stukken 3, 4 en 5 bij zijn verzoekschrift, evenmin volstaan om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan en slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk te maken dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in Noord-Macedonië geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

2.3. Uit niets blijkt dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 maart 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Waar de voorzitter haar erop wijst dat de schriftelijke argumentatie die zij heeft aangevoerd in voormeld verzoek volledig overeenstemt met haar pleidooi ter terechtzitting, is de verzoekende partij het hiermee uitdrukkelijk eens.”

5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting geen dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk kunnen doen aan de in de beschikking van 7 februari 2023 opgenomen grond.

Verzoekers opmerkingen ter terechtzitting geformuleerd – die, zoals hij uitdrukkelijk bevestigt, dezelfde zijn als de schriftelijke opmerkingen die hij eerder bij zijn vraag tot horen van 22 februari 2023 uiteenzette – betreffen dezelfde als of liggen minstens in dezelfde lijn van de verklaringen die hij eerder aflegde en de argumenten die hij eerder aanbracht (in zijn verzoekschrift).

Verzoeker gaat echter niet concreet in op, minstens laat hij na, door louter diezelfde al eerder aangebrachte argumenten te herhalen, concrete en valabele opmerkingen te formuleren met betrekking tot hetgeen hierover eerder in de beschikking van 7 februari 2023 werd opgemerkt, waarbij de Raad beklemtoint dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat erom dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Uit verzoekers argumentatie in het kader van zijn vraag tot horen, blijkt dat hij het niet eens is met de in de beschikking van 7 februari 2023 opgenomen grond, doch hij gaat evenwel niet concreet in op de betreffende hierin opgenomen vaststellingen, minstens slaagt hij er niet in deze middels zijn betoog ter zitting in een ander daglicht te plaatsen.

5.2. Wat het argument van verzoeker betreft dat rekening moet worden gehouden met zijn persoonlijke en concrete situatie en niet met een algemene beoordeling van de veiligheidssituatie in zijn land van herkomst, de republiek Noord-Macedonië, wijst de Raad erop dat dit in casu is gebeurd.

5.3. Zo wordt wijst de commissaris-generaal er terecht op dat verzoekers houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor het lijden van ernstige schade, met name doordat hij pas een jaar en vijf maanden na zijn aankomst hier in België een verzoek om internationale bescherming indiende.

Het door verzoeker bij zijn vraag tot horen louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij zijn land na ernstige bedreigingen is ontvlucht, en dat hij zijn nationale autoriteiten had gewaarschuwd, maar deze hem gelet op de ernst van de bedreigingen de nodige bescherming niet hebben verleend, biedt geen verklaring of rechtvaardiging voor het hier naderhand in België dermate laat verzoeken om internationale bescherming voor die verklaarde bedreigingen in zijn land van herkomst.

Met dergelijke algemene opmerkingen, en door voorts te herhalen en op te merken dat hij onderdak heeft gevonden in België, waar hij zich veilig voelde, dat hij de tijd nodig had om te herstellen van de in zijn land opgelopen trauma's, dat hij heeft getracht zijn leven weer op te bouwen, dat gezien hij zich veilig voelde hij zich niet realiseerde dat hij zijn situatie onverwijd moest regulariseren, dat hij zich pas laat bewust werd van de noodzaak om asiel aan te vragen, dat het feit dat hij op juridisch vlak niet in orde is feitelijk geen weerslag heeft gehad op zijn gevoel van veiligheid, dat dit de geloofwaardigheid van zijn verhaal niet kan onderuithalen en dat dit geen wettelijke vereiste is die op zichzelf de geloofwaardigheid en de relevantie van zijn relaas kan ondermijnen, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op hetgeen dienaangaande eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld als volgt:

“Verzoeker spitst zijn betoog in zijn verzoekschrift vooreerst toe op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers houding slechts moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met een gegronde vrees voor vervolging of een vrees voor het lijden van ernstige schade. De commissaris-generaal licht hierbij toe dat uit zijn schriftelijke verklaringen immers blijkt dat hij reeds op 1 augustus 2018

in België aankwam doch pas op 9 januari 2020, zijnde een jaar en vijf maanden na zijn aankomst in België, hier een verzoek om internationale bescherming indiende.

Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, benadrukt ook de Raad dat van een persoon die verklaart te vrezen voor zijn leven, zoals verzoeker, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk na aankomst in een ander land wendt tot de bevoegde autoriteiten en er om internationale bescherming verzoekt. Verzoekers houding, met name het laten verstrijken van een termijn van een jaar en vijf maanden alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, toont aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk acht. Door thans uiteen te zetten dat hij zich veilig voelde toen hij eenmaal op het Belgisch grondgebied was aangekomen en hij hier een gezin heeft gesticht, slaagt verzoeker er niet in een aannemelijke verklaring te bieden voor zijn afwachtende houding. Een gevoel van veiligheid vormt immers geen alibi om geen aanvraag in te dienen met het oog op het zich verzekeren van een blijvende bescherming tegen de vrees die verzoeker noopte zijn land van herkomst te verlaten, dan wel die hem verhindert ernaar terug te keren. Het stichten van een gezin kan in het licht van voormeld doel van het verzoek dan ook allerm minst als een rechtvaardiging worden aangevoerd voor het laattijdig indienen ervan. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker tijdens een illegaal verblijf in België immers niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming een contra-indicatie vormt voor de ernst van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming en dat dit de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees ondermijnt."

5.4. Verzoeker laat in het kader van zijn vraag tot horen voorts gelden dat hij herhaaldelijk, doch tevergeefs stappen heeft ondernomen om bescherming van de autoriteiten in Noord-Macedonië te verkrijgen. Hij wijst erop in dit verband in het derde deel van zijn verzoekschrift de wijze te hebben uiteengezet waarop hij zijn nationale autoriteiten om bijstand heeft verzocht, alsook in zijn beroep verschillende objectieve elementen te hebben aangevoerd ter ondersteuning van zijn relaas, waaruit blijkt dat de Noord-Macedonische autoriteiten corrupt zijn, en geeft aan talrijke verslagen te hebben ingediend waarin de corruptie bij de autoriteiten wordt belicht.

Verzoeker merkt tevens op dat hij niet op de hulp van de autoriteiten kon rekenen aangezien deze niet onafhankelijk zijn, dat hij ten einde raad was toen hem bescherming werd geweigerd, en dat hij geen andere keuze had dan zijn land te ontvluchten om aan de bedreigingen te ontkomen. Hij wijst er voorts op dat hij in de feiten gedwongen was om zijn land te verlaten na bedreigingen die hij, zo luidt zijn argumentatie, nochtans aan de nationale autoriteiten heeft gemeld. Hij beklemtoont dat zijn "*in principe veilig land*" hem niet tegen het gevaar kon beschermen wegens corruptie bij de nationale autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich hiermee in wezen beperkt tot het louter herhalen van en op algemene wijze voortbouwen aan argumenten die hij in dit verband al eerder aanhaalde, doch hij slaagt er hiermee niet in een ander licht te doen schijnen op de grond in de beschikking van 7 februari 2023 die met betrekking tot de argumentatie van verzoeker dienaangaande – inzake diens betoog dat hij niet of onvoldoende op bescherming van zijn eigen nationale autoriteiten zou kunnen rekenen – het volgende vaststelde:

"Nog daargelaten de vraag of verzoeker een gegronde vrees koestert gebaseerd op zijn ras, nationaliteit en het behoren tot een etnische groep wegens zijn weigering, in strijd met de geldende gewoonteregels, om een vrouw te huwen met wie hij seksuele betrekkingen heeft gehad, zoals hij uiteenzet in zijn verzoekschrift, wijst de Raad erop dat internationale bescherming hoe dan ook slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten nationale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waarin verzoeker in casu niet slaagt. Zelfs al maakt verzoeker een gegronde vrees aannemelijk, dan nog blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming ontbreekt.

De commissaris-generaal motiveert, op basis van de gegevens en de informatie waarnaar wordt verwezen, op goede grond dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker naar aanleiding van de bedreigingen die hij in Noord-Macedonië kende met de vader en de broer van zijn voormalige vriendin A. U. geen of onvoldoende beroep heeft kunnen doen – of bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Noord-Macedonië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Noord-Macedonië aanwezige autoriteiten.

Verzoeker betoogt dat hij talrijke stappen heeft ondernomen om de bescherming van zijn nationale autoriteiten in te roepen, doch naar zijn mening tevergeefs, hij zet uiteen dat hij hierover talrijke details heeft gegeven en hij citeert uit zijn relaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker een verkeerde lezing geeft van de bestreden beslissing waar hij meermaals poneert dat de commissaris-generaal de door hem ondernomen stappen op geen enkele wijze in twijfel trekt. Uit de bestreden beslissing blijkt immers uitdrukkelijk dat de commissaris-generaal wel degelijk meent dat aan de politiekachten kan getwijfeld worden en hij motiveert in dit kader: "U slaagde er immers niet in van deze klachten documenten neer te leggen. Nochtans kan er redelijkerwijs verwacht worden dat, indien u werkelijk op drie verschillende politiekantoren in verschillende regio's klacht zou hebben neergelegd naar aanleiding van de bedreigingen die u ontving, u hiervan de nodige bewijzen zou kunnen aandragen. Uw verklaring dat u noch in Struga noch in Bit Pazar (Skopje) enig document werd overhandigd is een louter blote bewering die maar moeilijk gevolgd kan worden." Verzoeker gaat hieraan met zijn betoog dan ook geheel voorbij en hij slaagt er niet in een aannemelijke uitleg te bieden voor het vastgestelde gebrek aan documenten.

Wat er ook van zij, de Raad benadrukt samen met de commissaris-generaal dat hoe dan ook het feit dat er geen direct gevolg zou zijn gegeven aan de politiekachten die verzoeker naar aanleiding van deze bedreigingen zou hebben ingediend, op zich niet voldoende is om te concluderen dat hij geen afdoende bescherming zou kunnen genieten. De commissaris-generaal verduidelijkt dit als volgt: "Niet alle meldingen van interpersoonlijke conflicten leidden namelijk tot een doorverwijzing naar het parket. De politie bewaart immers vaak meldingen om bij een latere escalatie van een situatie naar eerdere meldingen te kunnen verwijzen. Dit verklaart mogelijks ook het gedrag van de politie in Bit Pazar, Skopje." en verzoeker slaagt er niet in hier een ander licht op te werpen.

Betreffende de mogelijkheden opgesomd door de commissaris-generaal tot het indienen van een klacht voor elke burger wiens rechten door de politie werden geschonden in Noord-Macedonië bij een aantal instellingen en/of het parket, kan verzoeker het gebrek hieraan niet verschonen door in zijn verzoekschrift de kritiek te uiten dat redelijkerwijze van hem niet kan worden verwacht dat hij aantoonde dat hij zich rechtstreeks tot de diensten van het parket heeft gewend om een klacht in te dienen, die, zo beweert hij, niet bevoegd zijn om klachten in ontvangst te nemen, noch door te stellen dat de commissaris-generaal "eist" dat hij aantoonde dat hij een klacht tegen de politie heeft ingediend bij de Ombudsman of bij het "Comité van toezicht op de politie".

Waar verzoeker thans de mening is toegedaan dat dergelijke klachten tegen de politie hem geenszins de bescherming van zijn nationale autoriteiten kunnen garanderen en dat een wachttijd van verscheidene maanden zou zijn vereist, steunt dit niet op zijn concrete ervaring of een concreet stuk betreffende zijn persoonlijke situatie aangezien hij heeft nagelaten een dergelijke klacht in te dienen. Hoe dan ook moet de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

De Raad voegt hieraan nog toe dat verzoeker evenmin een ander licht werpt op de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekers opmerking dat de familie van A. U. belangrijke politieke connecties heeft, evenmin kan weerhouden worden als een obstakel om nationale bescherming te bekomen en hij trouwens naliet deze 'belangrijke politieke connecties' verder te verduidelijken of te concretiseren hetgeen het niveau van een blote bewering dan ook niet overstijgt.

Verzoeker uit voorts algemene kritiek, doch hij kan zich niet beperken tot het voeren van een algemeen betoog onder meer betreffende de aanwezigheid van corruptie waaraan de politiediensten onderhevig zouden zijn. De Raad wijst er hierbij tevens op dat het citeren uit algemene verslagen in zijn verzoekschrift en/of het voegen van verslagen als stukken 3, 4 en 5 bij zijn verzoekschrift, evenmin volstaan om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, eveneens gelet op de concrete motivering en vaststellingen dienaangaande die geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan en slaagt er niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk te maken dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de autoriteiten in Noord-Macedonië geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.”

Verzoeker slaagt er niet in hieraan afbreuk te doen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen, daargelaten de geloofwaardigheid ervan en of deze een nexus vertonen met een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, aan nationale bescherming ontbreekt.

5.5. Verzoekers algemene kritiek dat het feit dat Noord-Macedonië als “veilige staat” wordt beschouwd, niet betekent dat hij daar de bescherming heeft gevonden die hij nodig had en dat de lijst van veilige landen meer is gebaseerd op diplomatieke overwegingen dan op daadwerkelijke eerbiediging van de grondrechten, is algemeen van aard en kan allerminst een ander licht te werpen op hetgeen hoger concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie wordt vastgesteld. Bij gebrek aan enige staving is dit betoog ook weinig ernstig.

De Raad stipt nog aan dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, vastgelegd bij koninklijk besluit (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omlijnde criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een persoon die internationale bescherming verzoekt afkomstig is uit een veilig land van herkomst, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt, zal zijn verzoek om internationale bescherming worden geweigerd en mogelijk als kennelijk ongegrond worden beschouwd, zoals te dezen het geval is.

5.6. In zoverre verzoeker er voor het overige op wijst dat hij de vragenlijst van het Commissariaat-generaal uitvoerig heeft beantwoord, dat zijn verzoekschrift drie twistpunten nader uitwerkt, te weten het indienen van zijn asielaanvraag, zijn vrees en de bescherming van zijn nationale autoriteiten, en dat hij ter ondersteuning van zijn argumenten verslagen van de Raad van Europa en van de Greco alsmede aanbevelingen van de Greco aanvoert, waarbij hij erop wijst dat die verslagen een hoge mate van legitimiteit en relevantie krijgen en op een problematische situatie in Noord-Macedonië wijzen, laat hij na deze argumenten op de beschikking van 7 februari 2023 te betrekken, en vermag hij met dergelijke algemene opmerkingen hoe dan ook geenszins afbreuk te doen aan de grond van die beschikking, zoals o.a. waar erop wordt gewezen dat een algemene verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in zijn land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe dus in gebreke, zoals eerder werd vastgesteld, en hij slaagt er met de door hem aangebrachte elementen ter zitting niet in een ander licht te werpen op die vaststelling.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 7 februari 2023 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de republiek Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES